

Ο παροικιακός Τύπος τα τελεία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασίλης

Μέρος 15

Η πρώτη μου συνάντηση με τον Στυλιανό για συνέντευξη ήταν -επιεικώς- λίαν ενδιαφέρουσα, γιατί αντιμετώπισα έναν φλογερό ηγέτη, έναν εκρηκτικό συνομιλητή που με κατακεραύνωσε για την υποστήριξη που πρόσφερα στην Κοινότητα. Παρόλο, που απέρριψε την έκκλησή μου για συμφιλίωση με την Κοινότητα για να είναι ο ηγέτης ολόκληρης τής παροικίας και δέχτηκα έναν καταιγισμό επιχειρημάτων γιατί αυτό δεν ήταν δυνατόν, κατέβηκα τα σκαλιά τής Αρχιεπισκοπής ικανοποιημένος από τη συνάντησή μου με έναν κορυφαίο πνευματικό άνθρωπο που με εντυπωσίασε. Γνώριζα, όμως, κιόλας πως με όλο το σεβασμό η σχέση μας δεν είχε μέλλον επειδή γράφω αυτά που πιστεύω και δεν είμαι από τους ανθρώπους που αποφεύγουν τη σύγκρουση, απ' όπου και αν προέρχεται. Οπως και δεν άργησε να έρθει.

Στη δεκαετία του '90 δεν ήταν μόνο η παροικία που έδειχνε πρόοδο, αφού και ο «Κόσμος» ευημερούσε με αύξηση στις πωλήσεις και διαφημίσεις πολλές από τις οποίες ήταν κυβερνητικές. Θα πρέπει ν' αναφέρω χαρακτηριστικά, πως όταν ο Δημήτρης Σκουλούδης αγόρασε τον «Κόσμο» το 1998, η εφημερίδα είχε ήδη αγοράσει δύο κτήρια, ένα στο Dulwich Hill και ένα στο Canterbury.

Στο μεταξύ, ο «Κόσμος» υιοθέτησε την τελευταία τεχνολογία με την ηλεκτρονική σελιδοποίηση ένα νέο άλμα μετά την φωτοστοιχειοθεσία και βελτιώθηκε δραματικά η εμφάνισή του με τη βοήθεια του τεχνικού Αποστόλη Γκαβογιάννη. Η νέα τεχνολογία μάς πρόσφερε μεγάλες δυνατότητες και ένα παράδειγμα είναι το ένθετο που εκδόσαμε για την άφιξη του Οικουμενικού Πατριάρχη στο Σίδνει και τον εντυπωσίασε.

Το 1992 ο «Κόσμος» γιόρτασε τα 10 γενέθλιά του με μια μεγάλη δεξίωση στην αίθουσα «Παλάτι» με 700 προσκεκλημένους που έλαβαν δώρα ένα άρωμα Chanel 5 οι γυναίκες και ένα στιλό οι άνδρες. Μπορώ να αποκαλύψω τώρα ότι τότε απειλήθηκαμε με βομβισμό από εχθρούς τής πατρίδας μας και οι αρχές ασφαλείας μάς προστάτευαν διακριτικά, ενώ με τη βοήθεια του Κώστα Βερτζάγια αντιμετωπίσαμε με επιτυχία στα δικαστήρια τους Σκοπιανούς που μάς είχαν μηνύσει επειδή δεν τους αναγνωρίζαμε στις στήλες τής εφημερίδας μας σαν...«Μακεδόνες».

Στην περίοδο αυτή εδραιώθηκαν τα Κολλέγια τής Αρχιεπισκοπής ύστερα από τα προβλήματα που αντιμέτωπισαν στα πρώτα τους βήματα και είχαν αρχίσει τις επεκτάσεις, ενώ το Ιδρυμα Βα-

σιλειάς είχε αρχίσει ένα φιλόδοξο πρόγραμμα επέκτασης και ανακαίνισης.

Αλλά και η Κοινότητα με πρόεδρο τον Δανάλη και γραμματέα τον Παπανικήτα είχε αγοράσει το 1989 τον παιδικό σταθμό στο Μάρικβιλ και το 1990 τη Λέσχη στο Λακέμπα, μπαίνοντας δυναμικά στην παροικία από την οποία είχε απομονωθεί στο Πάτινγκτον, ενώ το 1991 εγκαίνιασε το γηροκομείο «Ελληνικό Σπίτι», ένα έργο αφιερωμένο στα 90 χρόνια ύπαρξης και ιστορικής δράσης. Η Κοινότητα είχε γιορτάσει την επέτειο αυτή το 1988 με μεγαλοπρεπή δεξιωση στο Convention Centre, Darling Harbour, παρουσία του τότε πρωθυπουργού Μπομπ Χόουκ, πέντε υπουργών, κομματικής αντιπροσωπείας από την Ελλάδα και 862 προσκεκλημένους. Το Ελληνικό Σπίτι οικοδομήθηκε με την βοήθεια τής παροικίας, τής κυβέρνησης και κοινοτικούς πόρους, ενώ πρώτος ο «Κόσμος» δημοσίευσε ρεπορτάζ και συνεντεύξεις μου με τους ενοίκους του. Το 1993-94 η Κοινότητα αγόρασε το σπίτι δίπλα στο γηροκομείο της που χρησιμοποιήθηκε για την επέκτασή του με πρωτοβουλία του Κίκη Ευθυμίου, αλλά και την αποθήκη και ένα μεγάλο σπίτι δίπλα στην Κοινοτική Λέσχη με προοπτική να κτιστεί εκεί ένα πολιτιστικό κέντρο.

Η δεκαετία του '90 ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα περίοδος για τον «Κόσμο» επειδή έπρεπε να ακριβατούμε ανάμεσα σε Κοινότητα και Αρχιεπισκοπή τηρώντας τις σχετικές ισορροπίες. Η προβολή των έργων και των δραστηριοτήτων τής Αρχιεπισκοπής και των φορέων της δεν έλαπτηκε ούτε στο ελάχιστο, ενώ η εφημερίδα μας πλουτιζόταν και με τις δραστηριότητες τής Κοινότητας. Αυτό προκαλούσε ανησυχίες στους επαγγελματικούς αντιπάλους μας που προσπαθούσαν να εξαγοράσουν στελέχη μας με υποσχέσεις για αστρονομικές αμοιβές.

Ομως, παρά την συνεργασία μας με την Αρχιεπισκοπή και την Κοινότητα για την προβολή τού έργου και των δραστηριοτήτων τους, στους κύκλους τους δυστυχώς υπήρχαν άτομα που δεν έβλεπαν με καλό μάτι τον αντικειμενικό «Κόσμο». Στην Κοινότητα υπήρχε αντίδραση για τις διαφημίσεις της στην «παπαδική» εφημερίδα μας, ενώ επιχειρηματίας φίλος τής Αρχιεπισκοπής ακούστηκε να λέει ότι σε έξι μήνες θα χρεοκοπούσε ο «φιλοκοινοτικός Κόσμος», όταν το «Βήμα» αγόρασε ο γνωστός μεγαλοεπιχειρηματίας, Γρηγόρης Γαβριηλίδης και τού έδωσε το φιλί τής ζωής με διευθυντή τον πολυτάλαντο και ικανότατο συνάδελφο, Ικαρο Κυριάκου, που προηγουμένως ήταν από

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σεβόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα του καφέ”.

τα βασικά στελέχη στον «Κήρυκα».

Οπως γράψαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, στο πρώτο ήμισυ τής δεκαετίας τού '90 οι φορείς τής Αρχιεπισκοπής αναπτύσσονταν με γρήγορους ρυθμούς, όπως και η Κοινότητα με τις αγορές γης, τής Λέσχης της στο Λακέμπα και την ανέγερση τού Ελληνικού Σπιτιού στο Ερλγουντ. Η Κοινοτική Λέσχη έγινε γρήγορα μια κυψέλη πνευματικής δραστηριότητας και φιλοξένησε ανθρώπους μεγάλης εμβέλειας προσκεκλημένους τού Ελληνικού Φεστιβάλ που στο μεταξύ είχε αλλάξει πορεία μετά την επισκεψη τής Μελίνας Μερκούρη στο Σίδνει, όπως τον Κώστα Καζάκο, τον Κωστή Μοσκώφ, την Άννα Παϊδούση και άλλους, ενώ σε πιο κατάλληλους χώρους είχε φιλοξενήσει τον Γιώργο Νταλάρα, την Χάρις Αλεξίου, τον Χρήστο Λεοντή, την Ελευθερία Κοτζιά και την Ελένη Αρβελέρ. Στα χρόνια τού Φεστιβάλ που κάλυψα εγώ έγινε μια ανανέωσή του που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και δικαιωματικά θεωρείται το κορυφαίο πολιτιστικό γεγονός τής παροικίας μας για να μην πω και τής ομογένειας στην Αυστραλία.

Ομως δεν ήταν όλα ρόδινα, επειδή καλά κρατούσε το μεγαλύτερο πρόβλημα που απασχόλησε τον παροικιακό Τύπο πενήντα και πλέον χρόνια, το λεγόμενο «εκκλησιαστικό» μετά την απόφαση των ανεξαρτήτων Κοινοτήτων Αυστραλίας να αποσκιρτήσουν από την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας στη δεκαετία τού '50. Οι λεπτομέρειες λίγο-πολύ είναι γνωστές με τις κόντρες, τις δικαστικές διαμάχες, τα επεισόδια έξι από την Αγία Σοφία κλπ. Στις αρχές τής δεκαετίας τού '90 η κατάσταση είχε βελτιωθεί και υπήρχαν αχνές ενδείξεις ότι η λύση ίσως να ήταν κοντά.

Για παράδειγμα, σε δύο από τις εκκλησίες τής Κοινότητας -Παναγία και Αγία Σοφία- λειτουργούσαν ιερείς τής Αρχιεπισκοπής, ενώ για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια έγινε κοινός εορτασμός τής 25ης Μαρτίου το 1993, λίγους μήνες μετά τη Συμφωνία τής Αθήνας, στο Οπερα Χάουζ στον οποίο μίλησαν ο Αρχιεπίσκοπος κ. Στυλιανός και ο πρόεδρος τής Κοινότητας, Χάρης Δανάλης, ενώ ο πρόεδρος τής Διακοινοτικής Επιτροπής τής Ιεράς Αρχιεπισκοπής, ο αξέχαστος Γιώργος Παπαναστάσιου ήταν προσκεκλημένος στο άνοιγμα τού Ελληνικού Φεστιβάλ. Όλα αυτά έφερναν την παροικία μας πιο κοντά στη συμφιλίωση.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:
η μεγάλη σύγκρουση